

EXTRA REVIEWS GONZO (circus) #70

Amina

AnimanimA

(ROUGH TRADE)

De mussen vallen van het dak en toch weten de vier IJslandse vrouwen van Amina het hoofd koel te houden. De dames vergaarden bekendheid door hun samenwerking met **Sigur Rós**, die maar al te graag gebruik maken van hun diensten. Op AnimanimA bewijzen de vier het ook makkelijk alleen af te kunnen. Natuurlijk ligt de muziek in een directe lijn met die van **Sigur Rós**, maar waarom zouden we daar over klagen? Ook bij Anima komen de elfjes, kabouters en andere sprookjesachtige figuren van hun gletsjers gegleden om te figureren in de wonderlijke Noordelijke klankwereld. De dames gaan verder dan hun snaren lang zijn en betrekken graag andere geluidsbronnen in hun sonore palet. Desondanks, en dat is opvallend genoeg nauwelijks te horen, zijn het de strijkinstrumenten die de overhand hebben. IJsland heeft er opnieuw wat muzikale ambassadeurs bij. Toch vruchtbaar die vulkaangrond. (www.aminamusik.com/) (avdh)

Bag Lady

9: Our Soundtrack To Nothing Now

(BAG LADY)

Deze geïmproviseerde soundtrack ondersteunde de (simultaan afgespeelde) films van **Matthijs Kiel** tijdens een kunstenfestival in de Haagse 'Garage'. Als afwezige met ongelijk kunnen we dus maar de helft van het spektakel veroordelen. De vijf Hollandse Bag Ladies zijn niet voor één muzikaal gat te vangen en schipperen beheerst tussen een elektronische variant van freejazz, dansmuziek en noise. Via een woeste opeenstapeling van gemanipuleerde computers, synthesizers, gitaren en stemsamples smeren dikke klanktapijten onze oren dicht, om ze vervolgens weer open te prikken met nerveuze beats. Wanneer het elektronische gehuppel te dicht in de buurt van gabber komt, is Bag Lady ons even kwijt, maar hun cd met volgnummer 9 bevat genoeg sterke momenten om van een euch *geslaagd experiment* te mogen spreken. (www.baglady.nl) (pv)

Behrens/Heyduck

Plastic Metal

(ANTIFROST/METAMKINE)

Als een gewone sterveling een stuk chocolade uit zijn wikkel haalt, en vervolgens een verroest drumstel uit de kelder verwijdert, is de kans op geluidspollutie eerder beperkt. Bij microcomponisten als Behrens en Heyduck resulteert dergelijk gedrag onvermijdelijk in een dubbele cd en een concertreeks. De platiene cd bevat vier composities, goed voor een dik halfuur gemanipuleerd geritsel en gekraak van plasticzakken, snoepwikkels en medicatieverpakkingen. De (relatief) gestructureerde stukken overtuigen ons het meest omdat het plastic het gezelschap krijgt van een basisgebrom dat het za(a)kje bij elkaar houdt. Het metalen uurtje op disc 2 is lonender dankzij een rijker klankenpallet van *drones* en gepijnigd concreet roest. In het resonerende staal ontwaren we zelfs gelijkenissen met rituele gongs. Deze ambitieuze poging om maximaal geluid te halen uit minimale bronnen zal in een goed oor vallen bij liefhebbers van **Aube** of **Kapotte Muziek**. (www.antifrost.gr) (pv)

Ane Brun

A Temporary Dive

(DETERMINE RECORDS/V2)

Sinds haar debuutplaat 'Spending Time With Morgan' uit 2003 is de naam van deze Noorse, in Zweden wonende singer/songwriter gevestigd in het koude noorden. En onterecht kun je het niet noemen. Met flarden van **Fionna Apple** en **Suzanna Vega** in de achtergrond verkondigd dit 28-jarige supertalent haar uiterst persoonlijke zieleroerselen, sober begeleid door haar eigen prachtige gitaarspel, veel strijkers, blazers, en op 1 liedje ('Song No. 6') door **Ron Sexsmith**. Er wordt geen noot teveel gespeeld, geen zin onnodig uitgesproken. Een prachtige poëtische plaat waar je niet

teveel woorden vuil aan moet maken. (lh) (rt)

Dez Mona

Pursued Sinners

(MAJESTIC/NEW BALTIC)

Ondanks de neiging om zich te openbaren in kerken en kapellen, is er geen redding meer voor de zielen van veelzijdig vocalist **Gregory Frateur** en contrabassist **Nicolas Rombouts**. Hun gospels drijven op de wanhoop en bitterheid van de eenzame zondaar op zijn sterfbed. Vergelijk: als **Diamanda Galas** het Onzevader opzegt, denken we ook niet aan goddelijke genade. Met een ijzersterke AB live reputatie op zak als voorprogramma van onder andere **Virgin Prunes** en **Zita Swoon**, duikt het duo een protestantse kerk in voor een geslaagde debuutcd. De accordeonist van **DAAU** en een trompettist zorgen voor muzikale versterking, maar de macabere dansen worden vooral gedragen door bas en stem. In een zwarte mix van jazz, hels cabaret en spirituals, zwaait een verdoemde dichter een laatste maal zijn vuist naar God. Prima cd, maar probeer deze vervolgte zondaars vooral live mee te maken. (www.dezmona.com) (pv)

Digger & The Pussycats

Watch Yr Back

(SPOOKY / UNDERTOW/MUNICH)

'Watch Yr Back' is de opvolger van de alom goed ontvangen fuckedup bluesplaat 'Young, Tight & Alright' van het duo Sam Agostino en Andy Moore, beter bekend als Digger & The Pussycats. Ze komen uit Melbourne, Australië, een oord waaruit al meermaals geschifte bands zijn ontsproten. Het duo besloot echter om niet te kiezen voor een logisch vervolg op hun overstuurde debuut maar wel om hun geluid helemaal open te trekken. Het duo creëert met zijn onveranderde basisbezetting van gitaar en drums meer ruimte voor melodie, verzorgde zanglijnen en vooral voor heel aanstekelijke riffs. Zo wordt de sound van 'Watch Yr Back' meer richting **Gun Club** en **Beasts Of Bourbon** geduwd dan zijn voorganger, die vooral beukte als de **Immortal Lee County Killers** of **Bob Log III**. Jammer genoeg zijn niet alle nummers even sterk. Grosso modo de helft van de tien tracks, erdoor gejaagd in iets meer dan een half uur, zijn echt de moeite waard. De drie openingsnummers zijn pure middelmaat en de brave ballad 'Why Won't She Marry Me?', ondanks zijn **Velvet Underground**-finale, haalt de vaart er halfweg helemaal uit. 'Fashion Victim' zou in volle punkperiode een anthem geworden zijn, terwijl 'Thanks A Lot' en afsluiter 'Where Did You Go?' (met net niet storende **Jesus And Mary Chain**-tic) in een rechtvaardiger radiowereld hitjes kunnen worden. Doordat het duo netjes binnen de bluespunklijntjes kleurt en alles proper en gecontroleerd houdt, kan de plaat een ruim publiek bereiken. Voor overtuigde liefhebbers van overstuurde garagerock zal deze plaat vooral te gewoontjes en te braafjes klinken. (www.undertow-recordings.com) (pb)

The Dirtbombs

If You Don't Already Have A Look

(IN THE RED/KONKURRENT)

Tien jaar bestaan The Dirtbombs al en dat wordt gevierd met deze dubbelcd. In totaal krijgen we 52 nummers voorgeschoteld die vooral de Dirtbombs-fan een groot plezier zullen doen. Het eerste schijfje bevat tracks die eerder alleen op single waren te krijgen. Niet alle van die schijfjes waren in een grote oplage uitgegeven, en soms waren ze gewoon heel moeilijk te verkrijgen. Dat probleem is voor de fan meteen opgelost, die kan alle nummers nu verzameld op één cd-schijfje beluisteren. Het tweede schijfje bevat alleen maar covers, met al dan niet voor de hand liggende keuzes. Stevie Wonder, Beatles, Rolling Stones, Jim en Neil Diamond, het maakt Mick Collins en zijn kornuiten allemaal niet zoveel uit. De band slaagt er telkens weer in om de origineeltjes naar hun eigen garagerockhand te zetten en er een Dirtbombstrack van te brouwen. De **White Stripes**-versie van 'Jolene' ook kotsbeu gehoord? Probeer de versie van The Dirtbombs eens. Of we nu blij moeten zijn met deze compilatie is een ander vraagstuk. Overdaad schaadt en The Dirtbombs, met drie fullcd's op hun actief, zijn altijd al beter geweest in de korte rit, singletjes dus. En Mick Collins haalt nergens het niveau van de door ons zeer gewaardeerde **Gories**.

Laten we het houden bij een leuk verjaardagscadeautje voor de band zelf en voor de diehard-fans. (pb)

D'Nell

1st Magic

(BBE)

Wanneer Gilles Peterson je debuutsingle vijf opeenvolgende uitzendingen lang in zijn radioshow draait, mag je gerust stellen dat je door de voordeur van de muziekwereld naar binnen bent gehaald. Net dát overkwam Londens hipste duo D'Nell. Het stel leerde elkaar kennen via de muzikale activiteiten van hun beider broers. Debuutplaat '1st Magic' vormt het beste bewijs: niet alleen op amoreus vlak springen de vonken er af! Zestig minuten lang presenteren de tortelduifjes de warmste elektronische soul van het moment. Basis ingrediënt bij uitstek is een bedje van veellagige samples, vakkundig gefilterd en gepolijst als betrouwt het diamanten. Hiphopfanaat Dan weet zijn geluidsfragmenten perfect te kiezen uit godvergeten soulplaten, om ze vervolgens vakkundig getimed te combineren tot gloedvolle nummers. Nog een vette beat erbij en de tracks zijn klaar om ingezongen te worden door Ellie, gezegend met de warme soulstem van een zwarte diva. Het concept werkt wonderwel en de kwaliteit is zo constant hoog dat singles zoals 'This Thing' & 'I've Read About' eigenlijk niet opvallen. Koperblazers, platenruis, violen, funkgitaartjes geven alle tracks '1st Magic' een luxueus cachet. D'Nell geeft alle *nu soul*-groepjes het nakijken. (www.dnellmusic.com) (jv)

Donovan's Brain

A Defeat Of Echo's

(CAREER RECORDS/CLEAR SPOT)

Geen idee of de naam van deze band afkomstig is van het gelijknamige boek van Curt Siodmak uit 1942 of de film naar dat boek van Felix E. Feist uit 1953. De psychologische thriller waarover sprake handelt voornamelijk over de hersenen van een verongelukte rijke industrieel die door een wetenschapper met extreme liefde in leven worden gehouden in een poging om rechtstreeks met die hersenen te leren communiceren. Het boek blijft boeiend leesvoer en kan alleszins als literair toetje dienen bij de gevarieerde plaat die de alleskunnende van deze band afleveren. De cd is opgedeeld in vier plaatkanten, hun manier om in deze digitale tijden toch van een dubbelalbum te kunnen gewagen. Zeventien nummers telt de plaat, waarvan vier korte instrumentaaltjes om elke plaatkant af te sluiten, elk door een ander bandlid gecomponeerd. De vier al wat oudere heren zijn voortdurend op zoek naar het ideale en perfecte liedje. We horen invloeden van vroege **Bowie, Kinks, Byrds, Beatles**, pré-Tommy **Who** maar net zo goed de rustige kant van het even veelzijdige **Yo La Tengo**, wat **Feelies, Dream Syndicate** en **Television**. Dé band waarmee ze het best te vergelijken zijn is **Guided By Voices** maar dan zonder de vele missers die de massa's platen van Robert Pollard en de zijnen bevatten, naast telkens weer een aantal pareltjes. 'A Defeat Of Echoes' bevat namelijk alleen maar juweeltjes van songschrijverschap. De plaat klinkt door zijn vele invloeden bijna als een compilatie van het beste van de jaren 1960 en 1970 en dat is heel uitzonderlijk. Deniz Tek (**Radio Birdman**) en Megan Pickrel (**Jessamine**) verleenden graag hun medewerking aan wat klinkt als een perfect popplaatje in deze door veel lawaai geteisterde oorschelpen. Op het bijgeleverde DVD'tje staat een in zwart-wit gefilmd videotje van de track 'Control' en drie nummers die Donovan's Brain brengt met als gastvocalist de Australische Penny Ikinger. Mooi om te zien en leuk om te horen. (www.careerrecords.com) (pb)

Bob Drake

The Shunned County

(RER MEGACORP)

Zelden zo'n rare plaat gehoord: 'The Shunned County' van de Amerikaanse multi-instrumentalist en producer Bob Drake. Eerder liet hij van zich horen als lid van de progrockgroepen **Thinking Plague** en **Suu's** en produceerde hij in LA platen van onder meer **Ice-T**. Daarnaast maakte hij zelf platen als 'What Day Is It?' en 'Medaillon Animal Carpet', waarop hij liet kennen als een veelzijdig muzikant met een voorkeur

voor het experiment en de minder voorspelbare kanten van rock'n roll. En dan komt hij nu met 'The Shunned County'. Op deze plaat presenteert Drake maar liefst 52 songs! En dat in amper iets meer dan veertig minuten! Natuurlijk, het heeft ook wel wat: een samengebond, sterk geconcentreerd idee. Waarom zou je daar meer mee doen? Niettemin, het tegenovergestelde gebeurt. Ik heb voortdurend de indruk dat alles onaf is, dat Drake zich niet de tijd gunt iets af te maken. Er staan ook stukjes op die in een kleine minuut alles laten horen wat ze in zich hebben. Die zijn klaar en af. Voor andere –de meeste!– geldt dat niet. Nee, laat Drake opnieuw de studio ingaan en deze 52 stukjes uitwerken tot minstens een dubbel-cd met 140 minuten muziek. Hij kan het, dat heeft hij eerder getoond. En laat hem dat iets minder laten horen dat hij groepen als **Genesis** en **Yes** ooit belangrijk heeft gevonden. (www.bdrak.com/) (kpo)

Drop The Lime

This Means Forever

(TIGERBEAT6)

Zijn ouders hadden hem nog zo behoed voor de verslaving aan digitaal, maar puberale rebellie kent geen limiet en electro-chaotische fanatici kregen er een nieuwe trawant bij die de breakcore scene met een nieuwe goudvis opzadelde. 1,5 jaar verder, stuitert en zingt deze New Yorker immer gedreven op aaneengevlochten structuren van eclecticische samples en allerhande breakcore. Het gaat van ruig tot harder met terugschakelingen naar rustige intervallen voordat het volgende haperende manifest losbarst. De teller staat snel op +160 bpm en bij wijlen lijkt er zelfs een lijn in te zitten, totdat die abrupt kan ontaarden in chaos van jewelste. Hoofdschudden zonder te weten welk ritme gevolgd moet worden, is al snel goed voor een *beat-lash* behandeling bij de fysiotherapeut. Bij stilzitten wordt men snel analistisch. Conclusie? Dat dit een kakafonie aan cartoons is, die met getrokken messen de lokale drum'n'bass DJ onder handen genomen hebben met als resultaat een portie gehakt; iemand zin? Kijk alleen uit voor de stukjes bot, scherpe spelden en besmette zenuwen. Het mag niet verbazen dat deze half-om-half mengsel uit de slagerij van Tigerbeat6 komt, alsof het vermaald is door hakkert **JS/DS** (oftewel Donna Summer) en vrijgegeven door keurmeester **Kid606** zelve. Een betere balans qua diët is moeilijk te verkrijgen in de schappen van het breakcore assortiment. Aanbieding van de week! (drophthelime.com) (s.b)

Ensaladilla Rusa

Coléopteros 3" ep

ASDC

West Philly cd-r

DNSR TRN

Pekin King Desert Storm cassette

(OZONO KIDS)

Amstrad

Beta cd-r

Anticonceptivass

Directo en la Mabona cd-r

(SINDICATO DE LA DEFENSA / OZONO KIDS)

Een geïmproviseerd last-minute concert ontaard in chaos uit naam van het Spaanse Ozono Kids label. De plaats van het delict? De huiskamer op zaterdagavond en uw schoonfamilie komt over enkele uren op visite. Oh-oh. Iedereen wordt buiten geschopt en er wordt gepoogd om schoon te maken, maar dat lukt moeilijk met dronken coordinatie vaardigheden en het licht gaat uit met een ineenzakkende beweging. Die coma was al te voorzien. Tijdens het dromen wordt duidelijk wat zich afgespeeld heeft en komt de herinerring naar boven in chronologische volgorde. Het begon al gelijk heftig met de donkere noise van ASDC die het presteerde om met uitgerekt gezoem een dergelijk kabaal te maken dat de spiegels deed barsten. Niemand zei dat de warm-up set perse muziek moest zijn. Hierna brachten de Anticonceptivass hun Spaanse agit-punk met niet alledaagse electronica bubbels; schreeuwen en grappige bijgeluiden gaan toch samen. Sociaal getinte titels als 'Enemigo de la Humanidad' en 'El Dia de los Pobros' razen en tieren voorbij, net als

de pogo die werd ingezet. De tafel en tv moesten het ontgelden. Ensaladilla Rusa nam de fakkel over met korte, maar fantastische improv punk. Denk aan **Melt Banana** of **OOIOO** die **Derek Bailey** in de arm hebben genomen en de pogo bleef hard door rommelen. Met moeite was er een song te bespeuren die de magische grens van 1 minuut overschreed. Kort en krachtig voor de fans, kort en klein voor de stoelen. Alle remmen gingen los en het duo DNSR TRN voerde het tempo op tot het kookpunt met hun ritmische improv-noise en bastaard punk. Als men **Lustmord** en **Wolf Eyes** eens bij elkaar zou zetten, wat zou het resultaat zijn? Hardcore lof, en dat op cassette zelfs. Eerlijker nog; punk, lawaai en mono-ruis is een voorbestemd lot. Terug in de huiskamer was de ravage compleet: de sofa stond in brand, het behang afgescheurd en de gordijnen wapperden door de openingen in het raam. Amstrad speelde als afsluiter nog een Italo-achtige door vocoder-besmette electro set die eindelijk de sfeer kalmeerde, maar niemand had nog energie om een poot of been uit te steken. Het was hoog tijd om de parasieten eruit te bonjournen. Deze herinneringsdroom ten einde en een andere zal weldra beginnen. *Dan gaat opeens de deurbel.* (ozonokids.com) (s.b)

Ernesto

A New Blues

(EXCEPTIONAL RECORDS)

Geen enkel genre zo clichématig als de blues. Ernesto pakt de handschoen op en gaat na hoeveel vernieuwing je heden ten dage in dé Afro-Amerikaanse muziektraditie bij uitstek kan steken zonder de kenmerkende stijlelementen verloren te laten gaan. Daarbij koos hij vooral de zangtechnieken en ritmes te behouden; klassieke bluesinstrumentatie en melancholische elementen gooit Ernesto gemakshalve overboord. Datgene wat 'A New Blues' voortbrengt, staat niet zo gek ver af van *nu soul* en *broken beats*; op grond van het uitgangspunt hadden wij toch gedurfdere resultaten verwacht. Op ruim de helft van de nummers trekt Jonathan Bäckelie (klinkt heel wat minder sexy dan Ernesto, niet?) dan ook voluit de kaart van deze twee genres. Het zijn uitgerekend die gedeeltes van de langspeler waarin opvalt dat Ernesto geen bijzonder fantasierijk songschrijver is. Ondanks de vernieuwingsdrang is 'A New Blues' geen hoogvlieger geworden. Wij vermoeden dat de talenten van de jonge Duitse zanger annex producer ongetwijfeld beter tot hun recht komen in een hechte groep. Nu gaat de uitwerking van zijn ideeën nét niet ver genoeg. (www.exceptionalrecords.co.uk) (jv)

Johannes Frisch/Ralf Wehowsky

Tränende Würger

(KORM PLASTICS)

Snaren van een contrabas, gitaren en een sitar vallen ten prooi aan geïmproviseerde handelingen van bassist Frisch (**Kammerflimmer Kollektief**) en experimenteel componist Wehowsky (**P16.D4, RLW**). Het metaalgeschraap wordt elektronisch getransformeerd en nadien opnieuw gecomponeerd. De vier stukken balanceren tussen donkere sfeermuziek, concrete experimenten, tortuurtonen en zuivere sitarklanken. Vooral het openingsnummer 'Tränende Herzen' overtuigt door de combinatie van roestig snarenspeel en subtiele sferische onderlagen. Deze cd reist in een mooie overmaatse verpakking met voor elke tracktitel een bio-wetenschappelijke bijlage die verwijst naar een giftige plant. 'Tränende Würger' zal dankbaar omarmd worden door fans van labels als (**Church Of**) **Grob**. (www.kormplastics.nl) (pv)

Goh Lee Kwang

Innere Freuden – Solo-Improvisationen mit präparierten DJ-Mischpult'

(HERBAL RECORDS/IMPORT)

Het kartonnen doosje, met foto's van straatstenen in verschillende patronen, biedt op het eerste gezicht weinig informatie. 'Innere Freuden – Solo-Improvisationen mit präparierten DJ-Mischpult' staat op de voorkant. Binnenin is te vinden dat 'alle Titel gespielt und aufgenommen' werden 'von Goh Lee Kwang'. Goh Lee Kwang is een muzikant uit Maleisië, die een tijdje in Berlijn gewoond heeft, en daar de gelegenheid kreeg een plaat te maken. Goh Lee Kwang is geen gewone muzikant. Hij bespeelt op

'Innere Freuden' een zogenaamde *non output mixer*. Het is elektronische muziek, maar dan wel van een beperkt soort. Door met een mixer zonder *input* te werken, werk je eigenlijk met de ruis van het apparaat. Gemanipuleerd door de vele instellingsmogelijkheden van een mixer en uitversterkt levert dit *muziek* op dat zowel intrigeert als irriteert. Het cd-doesje vermeldt nog: "No pre-programming, on going effects or post overdub". Daar moet je het als luisteraar mee doen. Live in een concertprogramma in Utrecht, waarbij Goh Lee Kwang samenspeelde met gitarist **Lukas Simonis**, bleek waartoe hij werkelijk in staat is. Blijven de ruisjes, geratel en de opgewekte ritmes op de plaat nogal statisch, in een combinatie met een andere muzikant worden die klanken pas werkelijk *muziek*. (www.geocities.com/herbalrecordd) (kpo)

Gone Bald

Exotic Klaustrofobia
(NARROMINDED)

Vuige rockers, dat zijn het! De jongens van Gone Bald ontvluchtten de oorlog in Kroatië om in Amsterdam aan een eigen gitaaroorlog te beginnen. Al sinds hun oprichting is het drietal aan de winnende hand. Denk bij Gone Bald niet aan Motörheadeske rockers, maar eerder in de lijn van **Barkmarket**, **Girls against Boys**, **Cop Shoot Cop**, misschien **Today Is The Day**. Rauwe diepe rock dus, met een zware gruizige bas en soortgelijke zang. Maar, en daar wringt hun schoen een beetje, die bands weten hun vocale gebreken en andere oneffenheden netjes weg te werken met een uiterst solide productie. Gone Bald is nog niet zo ver of wil daar niet komen. De nummers staan als een Oost-Duits flatgebouw, maar de uitvoering is rommelig. Tijd om Dave Sardy eens over te laten vliegen en Gone Bald vies, vuil en modderig op de plaat te krijgen, maar dan zonder te knoeien. (www.gonebald.net/) (avdh)

Hipnosis

Carrousel
(PERFECT TOY/GROOVE ATTACK)

Neem alvast kennis van het bijzonder smakelijke tweede album van het Duitse jazzkwintet Hipnosis. O schande: hun debuutalbum vloog onder de radar van deze Gonzo-medewerker. 'Carrousel' zal in elk geval niet hetzelfde lot beschoren zijn, want dit is zonder meer een puik album. Vijf jonge mensen uit München hebben de moeite genomen negen jazznummers bij elkaar te pennen en in te spelen alsof de wereld stopte na het begin van de jaren 1970. De opbrengst van hun noeste arbeid is een nostalgische knipoog naar de wereld van **Blue Note** en **Impulse**. Uitgezonderd twee klassiekere vokale nummers (ingezongen door gastzangeres Merit Osterman) domineren sax, klarinet en trombone de begeleidende rhodes, piano en drums. Doorheen 'Carrousel' valt op dat Hipnosis haar jazzgeschiedenis behoorlijk kent: 'Soul Search' neemt de luisteraar mee naar de zwarte weerstandsjazz van weleer; 'Nova Express' springt eens langs bij de fusion-collega's; zowel het rusteloze karakter als de flitsende afwisseling tussen melodielijn & improvisatie op het grandioze 'The Opposite of Hamburg' zouden daarentegen van **Ornette Coleman** kunnen komen. De durf om een - ongebruikelijk genoeg - volledig zelfgecomponeed album in retrostijl uit te brengen, toont aan dat Hipnosis tref- én zelfzeker op de roos van kwaliteit mikt. Aanbevolen! (www.perfecttoy.de) (jv)

Humane

Welcome To This Wonderland
(EDEL)

Een Finse zanger bij een Duitse groep ofzo, om eerlijk te zijn, ik ben er niet volledig uit. Het doet er ook nauwelijks toe, want 'Welcome To This Wonderland' kan ik niet echt aanraden. Drie kwartier lang valt Humane de luisteraar lastig met haar vrij matte versie van pop. Kernproblemen zijn de kunstmatigheid van de muziek, haar melige karakter en het ontbreken van enige dynamiek of tegenstellingen waardoor de hele plaat lang rustigjes voortkabbelt. In wezen is 'Welcome To This Wonderland' niet meer of minder dan gitaarpop, af en toe eens opgedirkt met een synthesizertje. Zanger Kim Herold klinkt op 'Nothing Gets Me Moving' een heel klein beetje als **Bonnie Prince Billy**, maar zijn geforceerde stem doet op de rest van de nummers

behoorlijk elektronisch gemanipuleerd aan - wat niet helemaal samengaat met het muziekgenre. Ronduit vermoeiend schijfje. (www.humane-music.de) (jv)

ira

The Body And The Soul
(GO-KART/BERTUS)

Volgens de bio zou deze Duitse band een grindcoreverleden hebben, maar dat is aan dit schijfje niet meer terug te horen. Wat we wel horen is een kwintet dat doorheeft dat grind niet meer verkoopt, maar sferische metal in de lijn van **Cult Of Luna** en de meesters van het genre **Neurosis** wel. Lang uitgesponnen nummers met een uitgesproken melancholische inslag, afwisselend hard en zacht, meestal heel sferisch en inrieste teksten, wat wil een Duitser nog meer? Maar dan komt een tenenkrullende zanger die thuishoort in een depro-popbandje de boel verknoeien, niet eens doorhebbend dat het leven bestaat uit het maken van keuzes. Zo ook hier: zingen we in het Engels of in het Duits? Beide talen afwisselen zorgt namelijk voor een ongehoorde janboel. ira, met alleen maar kleine lettertjes, springt op een modieuze kar maar mag er wat ons betreft onmiddellijk aan de andere kant weer afdonderen. (pb)

Anousheh Khalili

Let The Ground Know Who's Standing On Him
(TRIPLE STAMP)

Triple Stamp is een kersvers label uit Richmond, Virginia dat als eerste release het debuut van Anousheh Khalili op de markt brengt. Deze frêle jongedame bespeelt zowel de piano, een wurlitzer, als het orgel. Haar dynamisch spel, aangevuld met ambient aandoende percussie, vormt de perfecte begeleiding voor haar sterke, indringende zang. De nadruk ligt in de negen liedjes, voornamelijk op piano en stem. Slechts heel spaarzaam worden accentjes gelegd met bas of drums. Soberheid kenmerkt deze plaat, en al ziet de dame er jong en breekbaar uit, haar krachtig gezwollen stemgeluid klinkt volwassen, warm en overtuigend tegelijk. Het dametje is inmiddels 23 geworden, zodat voor deze singersongwriter ongetwijfeld nog een grote toekomst is weggelegd. Zo hopen we toch. Als **Amy Whinehouse**, **Jennifer Love Hewitt** of **Amy Lee** (Evanescence) uitgebreid van de roem mogen proeven, dan verdient deze getalenteerde jongedame eveneens een stukje van de beroemdheidskoek. (www.triplestamp.com - www.anousheh.com) (pb)

Kinski

Alpine Static
(SUB POP)

Alpine Static is de nieuwe worp van Kinski uit Seattle. Op hun voorganger wist de band al een geslaagde vorm van experimentele stonerrock te brengen. Krachtige repetitieve riffs, stevige drums en een vette baslijn vormden de hoofdbestanddelen van de plaat. Net de doorgedreven zin voor experiment tilde de muziek boven het genre uit. Hun eigenzinnige songstructuren deden maar al te vaak aan **Sonic Youth** denken. Op hun nieuwe album varen ze een meer behouden koers. De hoofdbrok blijft dezelfde, maar het viertal doseert het experimenteren. De nummers klinken daarom iets platter en minder origineel. De band verliest daardoor deels zijn identiteit. De nummers hebben veel weg van **Kyuss** of **The Queens Of The Stone Age**. Niet dat Alpine static slecht is, stuk voor stuk staan de nummers als een huis, maar je kan je niet van het gevoel ontdoen dat je alles al eens gehoord hebt. (hv)

Melingo

Santa Milonga

Di Giusto y Camerata Ambigua

La Cambiada
(MAÑANA)

Het Franse label Mañana heeft zich tot doel gesteld moderne Argentijnse muziek over onze contreien te verspreiden. Een nobel streven, de verovering van de wereld buiten Argentinië is begonnen en de eerste twee releases liggen nu op ons bureau. Beide platen zitten in sprookjesachtige openklap-collagehoesjes. **Melingo** is een

moderne tanguero die grossiert in korte songs met een stevige voet in de Argentijnse traditie. De arrangementen zijn bij momenten behoorlijk knap, maar de **Paolo Conte**-achtige stem van Melingo doet ons iets te vaak té hard op de tanden bijten om dit na het afmaken van deze recensie nog vaak op te zetten. 'La Cambiada' is dan weer veel meer mik naar onze bek. **Gerardo Di Giusto** is een klassiek geschoold pianist die zich voor de gelegenheid met een strijkkwintet omringd heeft. Het resultaat is een vreemde mix van jazz met traditionele Argentijnse klanken en ritmen. Denk aan een mash-up van **Penguin Café Orchestra** met **Astor Piazzola** en je komt een heel eind. Dit, dames en heren, is wereldmuziek voor wie die term racistisch vindt. (www.mananamusic.com) (sb)

Morbide Eenheid

Op een booreiland twee jaar geleden

(EIGEN BEHEER)

Een band met de naam Morbide Eenheid belooft weinig goeds. Meteen komen referenties naar boven van gore black metalheads die op het podium kippen de kop omdraaien zoniet een jonge maagd offeren. Niets is minder waar. Het Nederlandse vijftal maken math rock met een folky twitch. Op een booreiland twee jaar geleden worden stevige gitaren gecombineerd met saxofoon en theremin. Het resultaat is een dromerig maar vrij inspiratieloos geheel. Alsof de poten van het booreiland weggezaagd werden en als stuurloos platform doelloos rondrijft in het ruime sop. Morbide Eenheid valt ondanks het aparte instrumentarium teveel in herhaling en je hebt het gevoel dat je alles al nog ergens gehoord hebt. Na de release van deze EP rommelde het wat in de rangen van de band. Ondertussen opereert de band onder de naam Quarles van Ufford en zijn ze een trio. (hv)

Present

A Great Inhumane Adventure

(CUNEIFORM RECORDS)

Als er zes jaar zitten tussen het maken van de studio-opnamen en het mixen daarvan voor de cd die nu in de winkels ligt, is er wat aan de hand. Of niet? Het gaat om 'A Great Inhumane Adventure' van de Belgische formatie Present. In 1998 in een studio in Baltimore speelde de Amerikaanse vocalist/drummer Dave Kerman (leider van zijn eigen progrock-formatie **Suu's**) mee. Eind 2004 werden de opnamen gemixed, en pas nu, in 2005, kan het plaatje ook echt worden beluisterd. In de vorige alinea viel het woord *progrock*. Present is een zogeheten progrockgroep, opgericht in 1979 door ex-**Univers Zero** gitarist Roger Trigaux. De eerste Present-plaat '**Triskaidephobie**' staat nog altijd als een meesterwerkje, sindsdien heeft de groep evenwel minder bijzondere muziek gemaakt. 'A Great Inhumane Adventure' is geen uitzondering. De fans zullen deze plaat wel waarderen, maar de impact van destijds is allang weg. Trigaux' gitaarsolo's klinken gedateerd, zijn hoekige, weerbarstige composities geforceerd en Kermans zang stoten eerder af dan dat ze aantrekken. Dat er zes jaar tussen opnamen en mix zitten, is, gezien het tegenvallende resultaat, goed te begrijpen. Jammer dat ze niet op de plank zijn blijven liggen. De titel had ze kunnen waarschuwen. (kpo)

Radio Massacre International

Emissaries

(CUNEIFORM RECORDS)

Zo'n dertig, vijfendertig jaar geleden behoorden ze tot de frontlinie van de popvoorhoede, synthesizergroepen als **Tangarine Dream**, **Ash Ra Tempel** en solist **Klaus Schulze**. Tegenwoordig behoren ze met de veelal slaapverwekkende soundtracks, die ze nog altijd met de regelmaat van de klok produceren, tot het establishment van de vastgeroeste elektronische popmuziek. En daarom is het nauwelijks te begrijpen dat er nog groepen zijn als Radio Massacre International die die tijden van weleer (en nu) nog eens willen laten herleven. 'Emissaries' luidt de titel van de dubbel-cd waarmee het Britse trio RMI indruk probeert te maken. Indruk? Het tegendeel is het geval. Wat een voorspelbaarheid, wat een saaie muziek, wat een troep? Dat hun platenmaatschappij Cuneiform de muziek van RMI aanbeveelt aan fans van het 'klassieke' werk van onder meer bovengenoemde groepen, zegt

genoeg. Ik kan maar één raad geven: laat deze plaat links liggen en zet nog maar eens de eerste platen van **Tangerine Dream** en **Klaus Schulze** op de draaitafel. En hoor waarom die bands toen, zo tussen 1969 en 1975, wel goed waren en waarom ze tegenwoordig niet langer nog serieus genomen kunnen worden. (kpo)

Satantango

Mr. Bore

Four Gardens In One

Four Gardens In One

61 Winter's Hat

61 Winter's Hat

Gianni Gebbia / Lukas Ligeti / Massimo Pupillo

The Williamsburg Sonatas

Unicode Duello

Unicode Duello

(WALLACE RECORDS/MANDAI)

Het Italiaanse Wallace-label is in zijn uitgavenschema al net zo eigenzinnig als labelmanager Mirko zelf. De man brengt uit wat hem bevalt en houdt geen rekening met muzikale hokjes, waardoor het label net zo goed improvisatie, postrock, folk als noise uitbrengt. Niet alle platen die op Wallace uitkomen zijn even interessant, maar alleen al de wil om degelijke, niet steeds licht verteerbare muziek, op een consequente manier te ondersteunen, verdient aanbeveling. De diversiteit van het label komt ook in deze worp tot uiting. Satantango surft op zijn plaat van **Arab On Radar** naar in Britse anarchopunk gedrenkte weerhaakliedjes om te eindigen bij de jazzy platen van **Lydia Lunch**. De plaat rockt en zalft tegelijk, blijft geen moment ter plaatse trappelen, is gevarieerd en getuigt van een inventievere kijk op no-wave dan het gros van de bandjes die tegenwoordig onder die noemer worden geplaatst. Four Gardens In One gaat wat meer de experimentele toer op. De basis van hun geluid is postrock, al wordt meestal elke vorm van structuur achterwege gelaten. Daardoor klinkt de plaat nogal onsamenhangend, als **Brise Glace** in een ongeïnspireerde bui. 61 Winter's Hat is het duo Fabio Magistrali en Mattia Coletti, respectievelijk actief bij onder meer **A Short Apnea** en **Polverde**. De combinatie van stemmen en akoestische gitaar doet vermoeden dat de heren een plaatje boordevol conventionele singersong hebben gecomponeerd, maar niets is minder waar. Door te experimenteren met field recordings en dwarse drums die voortdurend de luisteraar op het verkeerde been zetten, klinkt dit plaatje eerder als freak folk op z'n Italiaans. 'The Williamsburg Sonatas' bevat acht tracks improvisatiejazz van drie groten uit het genre. Pupillo is het bekendst als bassist bij **Zu**, Lukas is zoon van de invloedrijke Gyorgy Ligeti (de hedendaagse componist, jawel) en Gebbia werkte met zowel **Pina Bausch** als met butohdanser **Tadashi Endo**. Een lijstje met namen van alle artiesten waar elk van de drie reeds mee gewerkt heeft, vult een paar pagina's maar wees gerust: geen enkele naam van betekenis in de experimentele en naar jazz neigende muziek ontbreekt. De drie laten elkaar veel ruimte en luisteren geboeid naar elkaars bijdrage, waardoor de Sonatas coherent klinken en de plaat lang de aandacht weten vast te houden. Tzadik-fanaten zijn hiermee ingelicht. Unicode Duello verklankt de waanzin van de grootstad. Geïmproviseerde muziek dient als basis waardoor allerlei gevonden geluiden worden gemixt. Sirenes, koeien, belletjes, het kan niet gek genoeg zijn. De menselijke stem krijgt de hoofdrol toebedeeld maar dan niet als middel om te zingen maar vooral als stoorfactor en als uiting van de waanzinnige drukte die elke grootstad kenmerkt. Zeer bevreedend en tegelijk de luisteraar opzuigend, net als de grootstad zelf. (www.wallacerecords.com) (pb)

Silver Ray

Humans

(BROKEN HORSE/MUNICH)

Hypnotiserende, lang uitgesponnen veelal instrumentale rock. Het is het handelsmerk van bands als **Mogwai**, **Godspeed You! Black Emperor** en **Explosions In The Sky**. Ook Silver Ray hoort in dat rijtje thuis, al slagen ze er in om in een nauw genre anders te klinken. Het Australische duo mag dan wel niet excelleren in individuele klasse, toch maakten ze een klasseplaat. Simpele melodieën worden

structureel opgebouwd om dan als een bom te ontploffen. Dit alles zonder effectpedalen of samplers, helderheid is het codewoord. De plaat telt vier nummers die live werden opgenomen. Daar valt echter weinig van te merken. Het applaus werd achterwege gelaten en de geluidskwaliteit is quasi perfect. De nummers duren gemiddeld tien minuten en vervelen voor geen moment. Het minimalisme en de perfecte variatie van zowel pianiste als gitarist zorgen er voor dat Humans een must is. (hv)

Soldout

Dead Tapes

(BANG!/BANG!)

Hoe ver kun je nog achter een alweer doodgebloede stroming aanlopen? Het Belgische electroduo Soldout probeert het op hun tweede album met remixen van onder anderen **Chris Corner** en **Mugwump**, maar dat zet weinig zoden aan de dijk. Het blijft brave, vlakke muziek, die in een club wellicht voor wat danspleziertjes kan zorgen, maar op cd weinig fut heeft. De 'rock' van 'The Keys' is wat lossier, maar ook hier wordt het ene na het andere cliché aan elkaar geregen. Mag het wat avontuurlijker? Muziek voor de reclame- en of modewereld. Op het hoesje prijkt niet de groep, maar ze hebben een model ingehuurd. Muziek als product. (mvh)

Spacious Mind

Rotvälta

(GODDAMN I'M A COUNTYMAN RECORDS/CLEAR SPOT)

Rotvälta is een Zweedse term die niet makkelijk in het Nederlands is om te zetten. De gestage groei van bomen en het vloeien van hun innerlijke sappen is een omschrijving die zowat de lading dekt. Het klinkt behoorlijk zweverig, maar we hebben dan ook te maken met het Zweedse improvisatiegezelschap Spacious Mind, gespecialiseerd in psychedelische jams. De plaat is te beluisteren als één lang ritueel van een klein uur, maar is voor het luistergemak opgedeeld in zes segmenten. Rotvälta is daarenboven volledig instrumentaal, met glansrollen voor de Rhodes-piano en heel zweverige gitaarimprovisaties. Daardoor is deze cd perfect luistervoer voor telers van paddo's allerhande of als soundtrack na het degusteren van een stukje rijpgroene spacecake. **Can** en **Oneida** verbreederen in het middenstuk, waarna de band de luisteraar meezuigt in een mythisch dromenlandschap alwaar het aangenaam knikkebollen is. De space odyssee is geslaagd, op naar de volgende trip. (www.countrymanrecords.com) (pb)

Tubbs

Good Days Better Nights

(EXCEPTIONAL RECORDS)

Voor een grote schare hippe elektronische *danceliefhebbers* moet Nieuw-Zeeland na Kalmukkië zowat de grootste blinde vlek zijn op hun wereldkaart. Tijd om daarin verandering te brengen, dacht Chris Tubbs en meteen pakte hij zijn koffers, Londen verlatend. Na aldaar zeven jaar te hebben doorgebracht als dj, vond hij het welletjes geweest en besloot zijn leven verder te zetten aan de achterkant van de aarde. Aan het resultaat van 'Good Days Better Nights' te oordelen, smokkelde Tubbs vooral veel Europees vinyl mee als souvenir. Enkele instrumentale nummers op het album, zoals b.v. 'It's Love', doen met hun dub-georiënteerde ritmes en spaarzame akkoorden denken aan de werkwijze van **Tosca**. Inspiratie voor het van zanglijnen voorziene 'I Feel' - met de breekbare stem van Miss La - kwam spontaan naar boven na een plaatje van **Slow Train** te hebben opgelegd. Uitspringer is ongetwijfeld 'Five Day Night', dat dankzij sfeervolle housevocals van een zekere **Dallas** zo'n heerlijk ouderwetse feeling genereert. Het goede nieuws van dit alles is dat 'Good Days Better Nights' een coherent album geworden is. Helaas moeten we ook de kanttekening maken dat Tubbs nog verder op zoek moet gaan naar een typerend eigen geluid, een originele invalshoek. We gaan niet zoals de heren van **Massive Attack** uit ons dak van dit plaatje, maar willen wel ruitelijk erkennen dat Tubbs groeipotentieel bezit. (www.exceptionalrecords.co.uk) (jv)

Various Artists

The Pet Series - Volume 4

(SALLY FORTH RECORDS/VOLKOREN)

Na de hond, de kat en de vogel is het de beurt aan de vis als thema voor deel vier van "The Pet Series". Een reeks van compilaties uitgebracht door Sally Forth Records/Volkoren. Deze mooie compilaties worden samengesteld door Minco Eggersman, bekend van **At the close of every day**. Op deze albums kan je steeds onuitgegeven en live tracks vinden van bekende en minder bekende artiesten. In het verleden schitterden al nummers van o.a. **Scout Niblett, Diefenbach, Mt. Eerie** en **John Guilt**. Kleine parels die anders verloren gaan in het gigantische aanbod. Ook dit vierde deel bevat een aantal parels voor liefhebbers van poppy, melancholische liedjes. Hoogtepunten zijn het belgische **Krakow**, Minco Eggersmans' soloproject **ME** en **Thomas Denver Johnson** (samen met de folky **Damien Jurado**). Jammer genoeg is niet alles even sterk, maar we doen het voor de parels. Is dit *melancholic hip-wop* zoals het door de Italiaanse post-rockers van **Giardini Di Miro** het wordt omschreven? Misschien wel, wie zal het zeggen? En wat wordt daarmee dan bedoeld? En wat wordt het volgende dier in deze reeks? Allemaal vragen, geen zin om antwoorden te zoeken. Toch niet vandaag, morgen misschien wel. (www.thepetseries.com) (mt)

Various Artists

Heat Wave in Coconut Land

(SOUNDSISTER/(EIGEN BEHEER))

In kokosnoot land is het warm. Klam, beter gezegd en de airco draait overuren tijdens de siësta's. Opdracht: bij de gedachte aan Mexico moet de zogenaamde wereldkenner zich niet meteen nacho's, Corona's, chihuaua hondjes, Tequila en pueblo's gaan verbeelden alsof dit het verwachtingspatroon van een toeristische fata morgana is. Deze vakantie leidt door dunne achterafstraatjes en steegjes naar plekken waar locale kunststudenten en muzikanten aan het knutselen zijn. Soundsister is een ecletisch label van de experimentele Mexicaanse garde die vooral in West-Europa woonachtig is. Artiesten als **E. Lebleu, Antena, Seekers Who Are Lovers, Cocobasco** en **Casio Commanders** nemen de gehele verhuizing op hun schouders. Deze omgekeerde diaspora naar de *oude wereld* lijkt welhaast een integratie in de moderne geluidscultuur, naar door ons te begrijpen westerse normen en waarden. Het Mexicaanse aspect in het geluid valt eigenlijk totaal niet te bespeuren aan de horizon, zoals dat vele duidelijker het geval is bij de **Nortec** stal uit Tijuana. Men begaat dus liever nieuwe paden in plaats van het hergebruiken en assembleren van de nationale muziekgeschiedenis. De richtingen op de kaart variëren van electro-akoestieke rustoorden, electronica steden, indiepop uitzichten tot aan post-soundscape landschappen. Het is een volgepakte reis die bij iedere afslag een andere wending neemt, met op de achtergrond deze radio als soundtrack. Thuis kunnen nog 3 homevideo's die op deze verzameling prijken, bekeken worden. Echter deze zullen veel gepixeleerder zijn men zich kan herinneren, met hevige dank aan de mescal. (soundsister.com) (s.b)

Various Artists

Oscotarach

(DEAFBORN RECORDS/CLEAR SPOT)

De vriendelijke berggeest Oscotarach verwijderd de hersenen uit het lichaam van de stervenden, zodat ze hun nare herinneringen niet naar het hiernamaals hoeven mee te nemen. Maar de projecten die hem op deze mooie gelimiteerde (vijfhonderd exemplaren) dubbelelpee eer betuigen, laten een minder vriendelijk geluid horen. Vier deelnemers, met het Zwitserse **Skalpell** als minst onbekende naam, beoefenen machinale lobotomie in een flippende chemische fabriek. De restjes hoop worden er tegen een achtergrond van dreigend gedreun met een roestig truweel van de betonnen grond geschraapt. De mens wordt in deze wereld gesymboliseerd door een langgerekte keelklank die zich ergens tussen rituele invocatie en doodsgereutel in situeert. Enkel een ijle illusie van melodie biedt enige troost op deze laatste reis. Samengevat, de plaat die door matchwinnaar Skalpell en **Spherical Disrupted** wordt gedeeld is dodelijk goed. Dat kan niet gezegd worden van de rudimentaire start/stop micro-experimenten van **Carsten Vollmer**, waarvan we hopen dat Oscotarach ze snel uit ons geheugen zal wissen. **Hidden Technology** sluit deze voor drievierden

geslaagde verzamelaar af met een typische industriële informatieoorlog van gestolen en vervormde stemmen, donkere subgeluiden, elektronisch gepruttel en trage ritmische loops. (www.deafborn.de) (pv)

Various Artists

Zod Sampler Volume 02

(ZOD RECORDS/CONSPIRACY)

Deze sampler geeft een overzicht van de releases op Zod records van de voorbije twee jaar. De hoofdmoot van de tracks valt onder de categorie 'hyperkinetische muziek met spastische beats en ziellose melodieën'. Volgestouwde elektronica die na enkele nummers stevig op de heupen (niet de benen) begint te werken. Het lijkt een contradictie, maar het leeuwendeel van deze tracks vervelen/irriteren door een overdaad aan variatie. De muziek van groepen als **Duplo_remote**, **Curtis Ship** (x2), **Binray** (x2), **Eight Frozen modules**, **Emotional Joystick**(X3), **Xanopticon**, **Otto van Shirach** zijn allen in min of meerdere mate in dit bedje ziek. More is less, daar zouden ze bij Zod eens stevig moeten over nadenken. Af en toe is er een rustpunt (**Solenoid**, **Gridlock**) maar dan wordt de vreemde elektronica op vakkundige wijze verknald door torenhoge clichés. Saai.....Gelukkig zijn er ook een paar positieve uitzonderingen : 'EP for dogs' van **Superflo** (sfeervol en oosters), 'Untitled' van **Doormouse/Brodie Guy** (ook hyperkinetisch maar dan op creatieve wijze) en 'Plays' van Emotional Joystick. Een 3 op 22, een stevige buis zou ik zo zeggen. 'Zod Sampler Volume 02' krijgt een mooi plaatsje in m'n cd kast...en zal daar lang blijven zitten. (www.zodrecords.com) (ac)

Virtuoso

World War II: Evolution of the Torturer

(OMNIPOTENT RECORDS/ROUGH TRADE)

Ja Rule

R.U.L.E.

(THE INC RECORDS/DEF JAM)

Virtuoso verpakt de hoes van zijn tweede album 'World War II: Evolution of the Torturer' in paintbrush-art die onder normale omstandigheden enkel op de spatborden en deuren van opleggers hangt. Helaas kan de MC uit Boston het vermogen van zo'n machine op zijn recentste zelfs maar niet suggereren; het blijft eerder bij een testrit met een tweetakttertje. Lauwe beats met karakterloze samples vormen het decor voor 's mans tekeergaan tegen Bush en uiterst rechtse politiek in het algemeen. Om eerlijk te zijn, Virtuoso gaat nergens uit de bocht, doch 'World War II' is zó muisgrijs dat we er moeilijk iets positiefs van kunnen vertellen. Vooringenomen besprekingen zijn waarschijnlijk zowat het laatste wat u wenst te lezen in uw favoriet muziekblaadje. Dus vergaten wij voor de bespreking van 'R.U.L.E.' zowat ogenblikkelijk wat we net daarvoor uit de persbio hadden vernomen: dat Ja Rule hulp kreeg van **Ashanti** en **R. Kelly** op zijn laatste langspeler. Eenmaal de schijf in de cd-speler gepropt, bleken de gevreesde voorgevoelens toch uit te komen. Een uur lang sleept het semi-comateuze 'R.U.L.E.' zich voort langs alle mogelijke clichés van het genre. Matte *r 'n b*, zelfbeklag, een potsierlijke gangstastijl, wie-o-wie ligt daar anno 2005 nog wakker van? In plaats van dagelijks geld te tellen en gouden kettingen op te blinken, zou dhr. Rule beter vinylshops afschuimen op zoek naar goeie grooves en iets positiefs-creatiefs ondernemen, zodat hij de volgende keer weet waarover gezongen. Ach, sommige mensen leren het nooit. (www.jarule.net) (jv)

Voks

Darkvaks 3" ep

Un Caddie Renversé dans l'Herbe

Atlas Salta (Map Lies, Border Lies...) 3" ep

(DEKORDER/LOWLANDS)

Het Hamburgse Dekorder label van ,b>Marc Richter is een zeldzame zonderling in de rangen van electronica labels qua release formatjes. Welkom in het numerieke tijdperk en men telt vooral miniscule 3" platiëken en 10" zwarte groeven in een katalogus waar status quo afmetingen welhaast ontbreken. Verzamelperslaafden

hebben er alvast een gat in de hand bij gekregen. Vanuit de bossen rond de alternatieve nederzetting Christiania komt de Deen **Voks** aangesjokt. Staak uw verwachtingen van Scandinavische folk of andere psychedelica in het bekende jasje, want digitale instrumenten worden hier besmeerd met videogame geluiden. *Piep, krak en twiet* bepalen de soundtrack. Het is beslist geen toeval dat deze vingervlugge tovenaars tot de kompanen van **Goodiepal** en consorten behoort en ook dezelfde geluidsfilosofie verkondigt. *Bit om bit, pixel om pixel*. Het glitch-geloof heeft u lief en deze gospel brengt zalving. De gospel die de Braziliaan **Un Caddie Reverse dans l'Herbe** introduceert, is van een andere geluidsmisssie die meer het lichtende pad van landgenoot **Victor Gama** volgt. Hier wisselen wereldrijke instrumenten elkaar af met field recordings, minimale structuren en ritmes. Het is het nieuwsgierig raden naar de geografische origines van deze smeltkroes die vooral Aziatische en Afro invloeden bevat. De expeditie van ethnomusicologen komt tot de conclusie dat de gamelan stijl overheerst, maar dan niet in de standaard uitvoering van Bali of Java. Misschien dat men ooit dat ene verborgen eiland tussen Azië en Zuid Amerika zal ontdekken, maar tot die tijd is de zoektocht even ten einde. Koester deze ongebruikelijke drie'tjes uit het noordelijke stadsmeer. (dekorder.com) (s.b)

W. Victor

Love Songs Out of Tune
(TAIKONAUT)

Wim Avonts drumde ooit bij **Milk The Bishop**, vuurde daarna **Virginia Woolf** aan en doet bij **Falconetti** rare dingen met Mario Vaerewijck van **Insekt**. Onder het ietwat ongelukkig gekozen pseudoniem W. Victor debuteert de man nu ook als solo-artiest. 'Muziek voor kapotte cruiseschepen' was het eerste wat ons te binnenschoot bij beluistering van 'Love Songs Out of Tune'. Omdat daar natuurlijk niémand wat aan heeft, geven we graag wat meer uitleg. Laat ons maar meteen beginnen met het slechte nieuws: nu en dan wordt er - met behulp van chanson-harmonica's en hoempa-bassen - iets te schaamteloos op een cabaret-ambiance aangestuurd. Zo dachten wij bij 'Can't Tame The Devil In Me' onwillekeurig aan Herman van Veen en dat is nié ons idee van a good time. 'Siberia' is dan weer een twijfelgeval: heel mooi nummer, maar de tekst - 'It's cold and dark in Siberia/(...)/don't send me to Siberia' - blijft ons dwars zitten. 'Hunted Man' - en hierna houden we op met zeuren, beloofd - is een goeie poging tot een badass folksong, maar de gitaar klinkt jammer genoeg braver dan Peter, Paul én Mary, die samen een oudje de straat overhelpen. Bring on the good news! 'Dirty Jack' is wél goed: een op een gebroken tangoritmische voortdinkende song, waarin zowat alles de unheimlichkeit van Kees van Kootens Vieze Man uitstraalt, niet in het minst het hoofdpersonage zélf. Ook 'On a Bright Summer's Day' is er knal op: jaren vijftig lounge-jazz met knappe blazers en een koortje ijler dan het gewauwel van Herman Decroo, daarvoor zakken wij graag onderuit, bij voorkeur met een bel cognac van een goed jaar in de hand. 'Someone out there', tenslotte, is wat je krijgt als die van **Calexico** aan de musette hebben gezeten. Het bestaàt - we hebben het zelf gehoord - het is goed en het staat met rugnummer acht op het plaatje van W. Victor. (www.wvictor.tk) (sb)

William Elliot Whitmore

Ashes To Dust
(SOUTHERN/BANG!)

35 minuten donkere verhalen over het Leven, Liefde, Eenzaamheid, Verlatingsangst, en langzame Zelfmoord(!) verpakt in een heerlijke sloom (maar swingend) bluegrass jasje. Wat wil je nog meer als de lente maar niet wil doorbreken? Niet zo veel eigenlijk.. Whitmore bezit het talent om zijn verhalen te vertellen zonder enig vorm van ironie waardoor het bijna pijnlijk dichtbij komt. Met zijn doorleefde stem (verbazend voor iemand van zo jonge leeftijd) vol met drank & sigaretten neigt het soms naar een jonge **Tom Waits** ten tijde van 'Closing Time' maar dan met de duisternis van **Johnny Cash**. In deze tijd van het opeens zo hippe 'New Folk' gedreutel kan ik je vertellen dat het een zaligheid is om iemand goudeerlijk de blues te horen verkondigen zonder moeilijk bedacht te klinken. Withmore heeft dezelfde afslag genomen als **Leadbelly, Charley Patton** en de eerder genoemde Tom Waits. We mogen hopen dat die weg zo eenzaam blijft als die nu is met af en toe een

opnamestudio om alle ellende op plaat te zetten. (lh) (rt)

Various Artists

Wide Hive Remixed

(WIDE HIVE RECORDS/BERTUS)

Negen jaar reeds timmeren de jongens van Wide Hive uit San Francisco aan de weg. Eerst startte Gregory Howe en de zijnen een concertclub annex café; gaandeweg oogste de vereniging echter steeds meer succes met haar activiteiten als platenlabel, zodanig zelfs dat Wide Hive de andere werkzaamheden op een lager pitje zette. In ieder geval was het hoog tijd voor een discografisch overzicht in de vorm van een vrij eclectische compilatie. Opmerkelijke vaststelling: de enige originele protagonisten gedurende de zestien nummers zijn **DJ Zeph**, **Variable Unit**, **Calvin Keys** en **Dissent**. Geen paniek: de consistentie vaart er wel bij - het is trouwens een verre van vanzelfsprekende opdracht om je overzicht niet te rommelig te laten klinken als je house, hiphop en downtempo-muziek op je label uitbrengt. Om eventuele residuele mottenballenlucht te verwijderen, ondergingen alle bijdragen speciaal voor deze verzamelaar een frisse remix. Uitschieters komen van **Variabele Unit** met hun voortreffelijke triphop, maar evenzeer mogen **Dissent** met hun afwisselende uitstapjes naar triphop, house en dub nog altijd eens op bezoek komen. Merkwaardig is wel dat **DJ Zeph**, zowat de bekendste naam op het label, in een wat mindere bui verkeert. Zijn recente werk is stukken beter. Aangename kennismaking met Wide Hive, jammer van de enkele ietwat povere vullertjes. (www.widehive.com) (jv)

Zander

Dentalis

(EIGEN BEHEER/BRIMSTONE)

Zenuwen borrelen ongewild op, lichaamstemperatuur stijgt genadeloos en gedachten flitsen ongecontroleerd door je kop. Uit pure waanzin schreeuw je het uit. Van pijn en radeloosheid. Slechts fragmentarisch prevel je iets zinnigs. Hysterie. Honderd jaar geleden dacht men dat vrouwen met hysterie een vagina dentalis hadden, met vlijmscherpe tanden. Zo wil het Izegemse trio Zander dan ook klinken. Messcherp en hysterisch klinken ze allermint. Ze maken electropopnummers met een sterke jaren1980 inslag. Invloeden van **Depeche Mode** en **Joy Division** zijn duidelijk te horen al klinkt Zander veel zoeter. Naarmate het album vordert krijgt de elektronica de bovenhand. De plaat weet op schaarse momenten de grijze middenmoot te overstijgen. De intro van Craving zou een perfecte soundtrack bij een eenzame herfstavond zijn en Speed begint als zwoele chill out. Geen slecht album, maar niet origineel genoeg. (hv)